

סגולה נפלאה לזיווג בגון במהרה

בשביל לדעת כיצד זוכים למצוא זיווג במהרה, עלינו להתבונן בתורתו של מלך מלכי המלכים, כיצד הוא מורה לנו למצוא את הבן זוג. בפרשת השידוכים - פרשת אליעזר המחפש אשה ליצחק, אנו רואים שהוא זוכה לסע"ד עצומה. **באותו יום** בו יצא מאברהם אבינו מצא את רבקה, עשה פגישת שידוכין מצא שהיא מתאימה **ועוד באותו יום** סוגרים שידוך עם ההורים במסיבת תנאים עם כוונת לחיים. התורה הקדושה אינה ספר השיאים, לספר לנו על השידוך המהיר ביותר בהיסטוריה, אלא תורה מלשון הוראה, להורות לנו את הדרך למצוא את הזיווג בזריזות. עלינו להתבונן מה מלמדת התורה בפרשה זו, מה הדרך למצוא שידוך טוב ומהר?

כאשר אליעזר מצא את השידוך מיד: "וַיִּקְדֵּ הָאִישׁ וַיִּשְׁתַּחוּ לַיהוָה וַיֹּאמֶר בְּרוּךְ ה' אֱלֹהֵי אֲדֹנָי אַבְרָהָם אֲשֶׁר לֹא עָזַב חֲסִדוֹ וְאִמְתּוֹ מִעַם אֲדֹנָי אֲנֹכִי בַדֶּרֶךְ נָחֲנִי בְּיַד אֲחֵי אֲדֹנָי". הודיה נפלאה זו, שנכתבה בתורה לדורות עולם, בתור הנהגה לדורות, שזמן הנישואין יהיה זמן הודיה לה', לא היתה מכוח התלהבות של רגע, היה לזה הכנה גדולה לפני כן. הכנה גדולה זו היא המהווה את הסגולה הנפלאה ביותר למצוא את הזיווג ההגון במהרה. נתבונן מה היתה ההכנה:

אמונה ותפילה: היתה לאליעזר אמונה, שהכל תלוי בו יתברך. אליעזר חי את הידיעה שמה' אשה לאיש הוא המזווג זוגין, עלי מוטל רק לעשות השתדלות, וההשתדלות החזקה ביותר זה תפילה. זה הלכה הנוגעת מאוד למעשה, כאשר אדם חי כך, הוא לא נלחץ ששידוך התבטל שכן זה פשוט לא הכתובת שלא, וכן האדם יודע שהוא לא צריך לברר ולהיפגש כל כך הרבה, הרי הקב"ה מזווג ומה שנשאר לי זה רק השתדלות. יצחק ורבקה לא ראו כלל אחד את השני ושמו מאוד על השידוך.

מעשה בבחור מבוגר מאד שנתקשה בפרשת השידוכים, נכנס הבחור אל רבו ושאל, רבי קדוש, עד מתי... עד מתי... מקבל אנוכי גזירת שמים באהבה, אבל בתנאי שהרבי ברוח קדשו יגלה את הקץ - מתי אזכה לבוא בברית האירוסין...

אמר לו הרבי הנה בפרשתן נתבארו בארוכה הניסים שאירעו במציאת זיווגו של יצחק, מיד בצאת אליעזר לדרכו פדנה ארם - 'קפצה לו הארץ', בהגיעו לשם - 'טרם כילה לדבר והנה 'רבקה יוצאת', והנה מיד התאמת לו הסימן - 'והאיש משתהה לה...', לאחר מכן מת בתואל שרצה להמית את אליעזר בסם המוות ששם במאכלו ובא מלאך והחליף קערותיהם. לא כן היה בהגיע תור כלולות יעקב אבינו, כי לא די שלא אירעו לו ניסים, אלא בכל אשר פנה נתקל במכשולים ומהמורות, אך 'ויצא יעקב מבאר שבע' - קפץ עליו רוגזו של אליפז שרצה להרגו, וכפדיון נפש בזז את כל אשר לו, לאחר מכן העבידו לבן שבע שנים, ורק לאחר כל זה זכה לבנות את ביתו ולהקים שנים עשר שבטי י-ה עדות לישראל, והרואה יתמה 'מה נשתנה' זה מזה (אף שאין לנו כלל השגה באבות הקדושים ובהליכותיהם, אלא שניתן לנו רשות ללמוד את הנוגע לנו כפשוטן של דברים).

כי בשלח אברהם אבינו את אליעזר עבדו לא ידע היאך תהא דרכו, ולכן מיד נשא את כפיו - 'ה' אלוקי אדוני אברהם, הקרה נא 'לפני היום ועשה חסד עם אדוני אברהם', לאחמ"כ 'ניצב על עין המים' ואמר להקב"ה - אני את השתדלותי עשיתי בהגיעי עד הנה, מכאן ואילך אין לי על מי להישען אלא עליך אלוקי אדוני אברהם, ועשה סימן שיראהו ה' את הנערה הראויה לבן אדוני, **לכן זכה לכל הניסים הללו, מאחר שהרגיש עצמו 'תלוי' ביד ה'.** כמו שאנו רואים, מייד במצאו את השידוך עוד לפני שהודה להורים ולכלה, מודה לה' - כי הוא חי בכל ליבו שה' עשה את השידוך.

משא"כ גבי יעקב הרי בצאתו מבית אביו לא הלך **'לחפש'** את זיווגו, כי ידע שהוא הולך 'לקחת את רחל, כפי ש'היו הכל אומרים - הגדולה לגדול והקטנה לקטן' ואף ממון הרבה לקח עמו, **נמצא שהכל היה אצלו עם 'חשבון' וסדר שכך וכך צריך להיות.** אמרו לו כביכול, 'אין העולם מתנהל אלא על פי ה'", ולא לפי חשבונות הברואים, על כן הוצרך לעבור כל כך הרבה מכשולות ומהמורות בדרכו, וסוף דבר היה שנישא הן לגדולה והן לקטנה, ולא עוד אלא שלא קדמה לרחל.

לשמע דיבורים הללו מיהר הבחור נשא רגליו וברח כל עוד נפשו באפו, כי הבין שאדרבה אין כל טובה עבורו לדעת מתי יהיה האות הזה...

כאשר יש אמונה כזאת בתקופת השידוכים, אזי שבחסי ה', מוצאים את השידוך מודים ללא הפסקה לשדכן האמיתי, שעשה את השידוך.

כ. כה אמר הגה"ק ה'חפץ חיים' זי"ע (נמסר בידי הרב מפוניבז' זצ"ל ע"י הגרא"מ שך זצ"ל) לבאר מה מעלתן של 'שיחתן של עבדי אבות' עד שהיא גדולה מתורתן של בנים, כי בנוהג שבעולם כשיש למישהו בן בחור כליל המעלות 'פאר הדור' - מתמיד עצום ות"ח מופלג בעל מידות ועובד ה' הוא דואג פחות, ואינו מרגיש כ"כ צורך להתפלל על זיווגו של בן זה - כי מי לא יאבה לזכות בחתן פאר כזה, ומה גם אם יש לאותו אב עשירות מופלגות - בוודאי לא יתפלל, כי מי לא ירדוף אחרי שידוך כזה... וכאן מצינו כי אליעזר עבד נאמן לאברהם אבינו יצא לחפש זיווג ל'בן אדוני' יצחק שהיה בחור מושלם בכל מידה נכונה, עד שנקרא עולה תמימה לה' - ללא כל חסרון, אף הוא עצמו מובטח בנדוניא עשירה ש'כל טוב אדוני' בשטר כתוב וחתום ליצחק, ואעפ"כ לא פסק פומיה מתפילה לה' 'ועשה חסד עם אדוני' משל היה המדובר בבחור ה'נעבעך' (המסכן) הגדול שבדור, אף בבית בתואל עמד והתחנן 'אם ישכם עושים חסד ואמת' ללמדך חובת התפילה על הזיווג כי רבה היא, שעל האדם לדעת שמבלעדי עזרתו יתברך הוא אכן החלש והנעבעך שבדור, ולאיך, עם התפילה הרי הוא כעשיר העיר אביו של הת"ח שבדור...

בקשת חסד: כמו שמספרת התורה: אליעזר מתפלל לה', נתבונן בלשון התפילה: "ויאמר יי אלהי אדני אברהם הקרה נא לפני היום ועשה חסד עם אדני אברהם: הנה אנכי נצב על עין המים ובנות אנשי העיר יצאת לשאב מים: והיה הנער אשר אמר אליה הטי נא כדה ואשתה ואמרה שתה וגם גמליך אשקה אתה הכחת לעבדך ליצחק ובה אדע כי עשית חסד עם אדני".

פעמים בתפילה הוא מזכיר, שהוא מבקש חסד. **פתח בחדס וסיים בחדס**, גם בהודיה שלו הוא אומר "ברוך יי אלהי אדני אברהם אשר לא עזב חסדו ואמתו מעם אדני". הוא לא חשב כלל שמגיע לו למצוא את השידוך, אלא חשב שזה חסד גמור, ועל ידי כך שמצא את הזיווג יצא ממנו הודיה מכל הלב.

כמו שמובא בשם החידושי הרי"ם (ספר שפתי צדיק - פרשת ואתחנן אות ז): זקני הק' ז"ל אמר אשר האוצר ממתנת חנם גדול ומשופע יותר מכל אוצרות חיים ומיני ברכות שיש בשמים¹, ולמה אין נותנין לכל מזה האוצר שהוא בחנם, כי אין נותנים מזה רק למי שיכיר היטב האמת שבחנם ניתן לו, ורוב בני אדם אם ניתן להם מה, ידמו כי כדאי המה לזה עכ"ל דברי פי חכם חן.

עוד כתב שם: בתפלת אליעזר כתיב ועשה חסד עם אדוני דרשו ז"ל במד"ר שם אפילו אברהם אבינו שהחסד מתגלגל בעולם בשבילו הוצרך לחסד שנאמר ועשה חסד, אמר זקני הק' ז"ל הלא תפלה זו ביקש אליעזר והוא ידע שרבו כדאי בדיון (וכיצד אמר אליעזר עשה חסד עם אדוני אברהם?), אכן אברהם אבינו ע"ה היה רבי טוב והכניס הטוב בלב תלמידיו שאין לאדם כלום אצל בוראו יתב"ש רק חסד עכ"ל קדשו.

¹ כמובא במדרש רבה שמות על פסוק "וחנותי את אשר אחון ורחמתי את אשר ארחם", באותה שעה הראה לו הקדוש-ברוך-הוא למשה את כל האוצרות של מתן שכר המתקנין לצדיקים, ואומר לו משה להקדוש-ברוך-הוא: האוצר הזה של מי הוא? ועונוה הקדוש-ברוך-הוא: של מגדלי יתומים, עוד שואל משה: והאוצר הזה של מי הוא? ועונוה הקדוש-ברוך-הוא: של עושי מצוות, וכן כל אוצר ואוצר, ששואל משה למי הוא - עונוה הקדוש-ברוך-הוא. ואחר כך ראה משה אוצר גדול אמר האוצר הזה של מי הוא, אמר לו הקדוש-ברוך-הוא: מי שיש לו אני נותן לו משכרו, ומי שאין לו אני עושה לו חנם ונותן לו מזה האוצר, שנאמר ורחמתי את אשר אחון - למי שאני מבקש לחון, ורחמתי את אשר ארחם - למי שאני מבקש לרחם".

נלמד מכאן הלכה למעשה: ככל שנכיר, שלא מגיע לנו שידוך, אין בורא עולם חייב לנו כלום. על עצם זה שהקב"ה ברא מציאות נפלאה כל כך של ששון ושמחה חתן וכלה, צריך להודות ולשבח יום ולילה. על זה שהקב"ה מזמן לידי את הזיווג שלי זה חסד עצום עד מאוד, הכול טוב וחסד גדול, עם נפנים את הדברים, נהיה כלי מוכן להודיה - אזי בעז"ה נמצא גם אנחנו את הזיווג מהר.

עצה טובה: להכין כבר עכשיו את הדרשה שנדרוש בשבע ברכות, להודות ולספר חסדי ה', היום שאנו מרגישים את המצוקה, נוכל לדמיין הרבה יותר חזק, את הברכה שיש במציאות הנפלאה של בנין הבית, לכן כדאי עכשיו להכין את הדרשה ובעז"ה בקרוב ממש נזכה לדרוש אותה.

כדאי מאוד להודות לה' כבר היום שבכלל ברא מציאות של שמחת חתן וכלה, הרי אם אנו כל כך משתוקקים כבר להקים בית בישראל, זאת אומרת שיש מציאות נפלאה שה' ברא שאנו רוצים להיות בה, ועל מציאות נפלאה זו ראוי לשבח לבורא.

נשב ונחשוב למה אנו רוצים להתחתן, כמה טוב יהיה שנתחתן, על הכול הטוב הנפלא הזה, נשבח למי שברא כזה אפשרות של טוב בעולמו, נכין את הדרשה בה נודה לבורא על שהכניס אותנו לעולם שכולו טוב. לעולם של ששון ושמחה, לעולם של מצא אשה מצא טוב, לעולם של אהבה ואחוה - גן עדן מקדם.

זמן נפלא לכך: הוא בכל חתונה שנמצאים להתבונן בחסד הנפלא הזה, של אשר ברא ששון ושמחה חתן וכלה, ולשבח את הבורא מאוד על בריאה נפלאה זו. לאחר מכן נוכל לבקש שאנו רוצים לא רק לשבח על כך אלא גם להודות על כך, כאשר נמצא את הזיווג שלנו, אזי בעז"ה במהרה נמצא.

(שבח - הוא על דבר נפלא שעשה הזולת, בלא קשר אלי, לדוגמא: אני משבח את איש ההצלה על מעשיו הנפלאים. הודיה - להודות לאדם על חסד שעשה עמי, לדוגמא: אני מודה לאיש ההצלה שהציל את בני)

תפילה לראות אהבת ה' אלי: רש"י הקדוש מסביר את בקשת אליעזר (בראשית פרק כד, יד): וְהָיָה הַנֶּעֱרָר אֲשֶׁר אָמַר אֵלָיו הֵטִי נָא כְדֶךָ וְאַשְׁתֶּה וְאֶמְרָה שְׁתֶּה וְגַם גַּמְלִיךָ אֲשֶׁקֶה אֶתְּהָה הַכַּחַת לְעֶבְדְּךָ לְיִצְחָק וְבָהּ אֵדַע כִּי עֲשִׂיתָ חֶסֶד עִם אֲדֹנָי: ובה אדע - לשון תחנה, הודע לי בה: כי עשית חסד - אם תהיה ממשפחתו והוגנת לו, אדע כי עשית חסד.

לפי באורו של רש"י ניתן ללמוד מכאן עצה נפלאה, לבקש מהקב"ה רבש"ע אני רוצה להכיר את טובך וחסדך, אנא אודיע לי בזיווגי כי עשית עימדי חסד, שאזכה לראות את טובך וחסדך, ובעז"ה אפרסם אותם לעיני כולם. כדאי לקחת פנקס הודיה שקונים בסניפי 'לעולם אודך' לרשום את כל השלבים של החסד המתגלגל עד שזוכים בסע"ד להגיע ליום החתונה, וכך נוכל לספר זאת בשבע ברכות.

וכך אליעזר חי: וְהָאִישׁ מִשְׁתַּאֲהָ לָהּ מִחֶרֶשׁ לְדַעַת הַהֲצִלִּיחַ יי דַּרְכּוֹ אִם לֹא: ההצליח ה' דרכו - ה' מצליח ולא אני וכוחי ועוצם ידי. אנכי בדרך נחני ה' בית אחי אדוני. וה' ברך את אדוני מאוד. אל תאחרו אותי וה' הצליח דרכי.

כיצד כותבים פנקס הודיה?

בסוף פרשת אליעזר אומרים לו לבן ובתואל: "הֲיֵה רִבְקָה לְפָנֶיךָ קַח וְלֶךְ וְתֵהִי אִשָּׁה לְבֶן אֲדֹנֶיךָ כְּאֲשֶׁר דִּבֶּר ה'". (כד, נא)

היכן דיבר ה' עם לבן שרבקה מיודעת ליצחק?

כתב הנצי"ב: "מה שהורה בהשגחה פרטית הוא דבר ה'".

מבואר בדבריו דבר נפלא כיצד ה' מדבר עימנו היום שאין נבואה? כאשר רואים השגחה פרטית זה הקשר שיש לנו עם ה' היום - זה מעין נבואה (כאשר דבר ה').

עצה נפלאה אמרו גדולי ישראל (ר' משה פיינשטיין ור' יעקוב קמנצקי זצ"ל) להשריש בלב אמונה חזקה, והיא לקחת פנקס ולרשום בו כל מה שרואים ומרגישים השגחה פרטית בעיני היום יום. מי שיעשה כך יראה לאט לאט קובץ על יד ירבה וימצא שקרה עימו ניסים ונפלאות שלא ניתן לתאר.

כיצד נוצר אבן האזל (לר' אסר זלמן מלצר זצ"ל)? אשתו אמרה לו הנה גיטך הלבוש מרדכי הוציא כבר כמה ספרים מדוע אתה לא מוציא ספר מחידושך? אמר ר' אסר זלמן לי אין חידושים, רק כמה דפים קטנים, אמרה לו אשתו תדפיס את מה שיש לך, והיא ישבה וערכה את כתביו, והוא עבר והגיע והוסיף וחידש וכך נוצר כל האבן האזל. ככה זה אדם חושב שאין לא כלום, והוא לא יודע כמה חידושים נפלאים גנוזים בקרבו אבל שמתחילים לרשום מתעוררים הדברים, וכך גם בחסדי ה' שמתחילים לכתוב הכתיבה מולידה ופתאום רואים כי חסדך ה' גדול עלי, אבל אם לא כותבים לא רואים לא זוכרים והכול נאבד.

לכן יתחיל האדם לכתוב את המקרים שהרגיש השגחת ה' עמו (דברים שרחוק לומר שהם מקרה) שהוא זוכר שהיה עמו עד היום, ומאז שיתחיל לרשום יראה שיש הרבה מקרים שהוא לא שם לבו עליהם. וזה פאָשֶׁר דְּבָר ה' של ימינו זה הנבואה של דורנו. וזוהי עצה טובה והנהגה טובה מאוד.

ניתן לקנות פנקס צבעוני ומרהיב משובץ בפסוקים, רעיונות, תפילות וסיפורים בו תוכלו לרשום חסדי ה' ולהודות עליהם, פרטים בטלמסר 079-5420539 שלוחה 22].

סגולה נוספת נפלאה שכבר אבותינו השתמשו בה: בשעת צרה מחלה וכל בעיה ובקשה לקבל על עצמנו כאשר תגיע במהרה הישועה, יודה לה' עם כל הרגש של שמחה הודיה ואהבה. יש מוסיפים קבלה חשובה נוספת **למען תספיר** להודות על הישועה **בפני רבים** כגון בפני עשרה.

מקורות הסגולה: בעז"ה נביא כאן עשר מקור נפלאים לסגולה חשובה זו.

א. יעקוב אבינו: בתורה כבר מצאנו את הסגולה. יעקב אבינו עומד לצאת לבית לבן, הוא יודע שזה מאוד מסוכן והוא עומד במקום המקדש ונודר נדר: "אם יהיה אלקים עמדי ושמרני בדרך הזה אשר אנכי הולך...האבן הזאת אשר שמתי מצבה יהיה בית אלקים". יעקב אבינו מבטיח כאשר יוושע יבוא כאן להודות. כמובא במדרש תהלים צ"א אמר יעקוב: "רבונו של עולם אם תשיבני למקום הזה בשלום, אז אזבחה לפניך זבחי תודה ועולה".

ב. קרבן תודה: רבינו גרשום מאור הגולה (מנחות עט:) מסביר שזה גם מהותו של קרבן תודה, כמו שכתב "תודת חובה, כגון שהיה מפרש בים ונסתכן ונדר אם ינצל שיביא תודה".

ג. יונה הנביא: בזמן שהיה יונה הנביא במעי הדגה (יונה ב') הוא מבטיח לבורא עולם כאשר תושיע אותי "ואני בקול תודה אזבחה לך אשר נדרתי אשלמה ישועתה לי".

ד. אסתר המלכה: בזמן שאסתר נגשה להתחנן למלך על עמה, היא גם השתמשה בסגולה נפלאה זו: למנצח על אילת השחר (זו אסתר)... הצילה מחרב נפשי מיד קלב יחידתי: הושיעני מפי אריה ומקרני רמים עניתני: אספירה שמך לאחי בתוך קהל אהללך (תהלים פרק כב). האלשיך מסביר שאת הקבלה של אסתר אנחנו מקיימים עד היום בקריאת המגילה מידי שנה.

ה. ניסי יציאת מצרים: ממצרים יצאו אבותינו לא בגלל שהיה להם זכות, אלא בזכות שיספרו את ישועת ה' במשך הדורות. כמו שכתב בתורה (שמות י', ב) **ולמען תספיר** באזני בנך וכן בנך את אשר התעללתי במצרים ואת אתתי אשר שמתי בם וידעתם כי אני יי:

כך מובא במדרש תהלים (מזמור מד): לא היה ביד ישראל כשיצאו ממצרים מעשים שיגאלו בהם, ולא מעשה אבותם, ולא בזכותם נקרא הים, **אלא לעשות לו שם**. כשנגאלו ממצרים, אמר להם משה, לא במעשיכם אתם נגאלין, **אלא למען תספיר באזני בנך**, ליתן שבח למקום שבניו מספרים כבודו בין העכו"ם.

מה נפלא המדרש (שומר טוב מזמור ע): אמר הקדוש ברוך הוא הוו מזכירין אותי בכל פעם ופעם, שכל זמן שאתם מזכירין אותי מעי הומים עליכם, שנאמר הבן יקיר לי אפרים וגו' כי מדי דברי בו זכור אזכרנו עוד על כן המו מעי לו. שנאמר זכרו שעושה עמכם בכל עת, **ולא עשה עמכם ולא גאל את ישראל, אלא בשביל שיהיו מזכירין נפלאותיו**, אמר דוד אם כן אני מזכיר והצילני, שנאמר למנצח לדוד להזכיר אלהים להצילני (תהילים ע).

ו. גאולת ישראל בזכות ההודיה: גם את הגאולה אנו מבקשים בעבור ההודיה, כמו שאנו אומרים בתפילה (בנוסח ספרד חוזרים על זה ג' פעמים בתפילת שחרית) הושיענו ה' אלקינו וקבצנו מן הגוים **להדות לשם קדשך להשתבח בתהלתך**.

ז. רפואה בזכות ההודיה: בתפילת שמונה עשרה אנו מבקשים על דברים רבים (חכמה, גאולה, רפואה ופרנסה). רק בבקשת הרפואה אנו מוסיפים סיבה, מדוע תרפא אותנו "כי תהלתנו אתה". האדמו"ר מאמשנוב בספרו משמיע שלום מסביר: אדם שנחלה ונופל למטה, מוכרח לסניגורין ולפרקליטין, והכתוב בעצמו ממציא גם למי שאינו ראוי חם ושלום, זכות על שם העתיד, כי באמצעות קבלתו הרפואה, **יהיה מודח ומהלל ומשבח, והיא עצמה הזכות**, וזהו "כי תהלתנו אתה".

ח. דוד המלך בתהילים: דוד המלך מלמד אותנו בתהילים שוב ושוב לישועה זוכים בזכות ההודיה והפרסום: כמו שכתוב "אליו ה' אקרא ואל ה' אתחנן: מה בצע בדמי בְּרִדְתִּי אֶל שַׁחַת הַיּוֹדֶךָ עֹפֶר הַיָּגִיד אֲמַתְךָ: שְׁמַע ה' וְחַנּוּנִי ה' הִיָּה עֲזָר לִי... **למען יזמרך כבוד** ולא ידם ה' אלקי לעולם אודך". (תהילים ל) וכן כתוב "הוציאה ממסגר נפשי **להודות** את שמך בי וכתרו צדיקים כי תגמל עלי". מסביר המצודות: להודות - למען אודה שמך. חננני :: ראה עניי משנאי מרוממי משערי מות: **למען אספרה כל תהלתך בשערי** בת ציון אגילה בישועתך: (תהילים ט) דהינו למען אספרה הוא סיבה שהקב"ה יושיעו משונאיו. כך גם מסביר הרד"ק: למען אספרה, כשאנצל משונאי אספרה כל תהלתך בשערי בת ציון, **כי שם תהיה ההודאה**, והשירים והזמירות יאמרו שם, כי שם ישכון הכבוד. וכן יש לפרש את הפסוק בהלל "לא אמות כי אחיה ואספר מעשי יה" דהינו מכיוון שכאשר אחיה אזי אספר מעשה ה', לכן לא אמות. ללמדנו שיכול האדם לזכות בניסים רק למען יספר נפלאותיו.

ט. שירת חזקיה: חזקיה היה חולה עד שערי מוות הגיע. מובא בזוהר הקדוש (תרגום ללשה"ק): לא היה אדם שהיו לו מחלות שלא מת, עד שבא חזקיה. מה כתוב בו? (ישעיה לח) בימים ההם חלה חזקיה למות וגו'. בא וראה מה כתוב, ויסב חזקיה פניו אל הקיר ויתפלל אל ה'. אמר לו: אם נוח לפניך שיתרפאו בני אדם מבית חלים ויודו לשמך, ויכירו וישוּבו אחר כך בתשובה לשלמה, וימצאו בני העולם צדיקים לפניך. אמר לו הקדוש ברוך הוא: נאה הוא, ואתה תהיה סימן לזה בעולם. שקם מחוליו חיבר שירה בה הוא אומר: כי לא שאול תודך מות יהללך לא ישברו יורדי בור אל אמתך: **חי חי הוא יודך** פמוני היום אב לבנים יודיע אל אמתך. מסביר הרד"ק: אחר שהוא רוצה וברא בני אדם, אם כן, הוא רוצה בקיומם ובלכתם בדרך טובה ושיהיה בהם דעת להבין בחסדי הבורא ולהודות לפניו עליהם... וכאשר לבם נכון הוא מסייע אותם ועוזרם בזה.

י. סגולת ר' יהודה החסיד. ככל שההודיה תהיה יותר גדולה ובפרסום רב יותר, כך היא יותר סיבה חזקה לישועה, כמו שמובא בכף החיים (או"ח סימן רפא): "קבלה בידינו מרבי יהודה החסיד ששבח נשמת כל חי מסוגל על כל צרה שלא תבוא לקבל האדם על עצמו כשיהיה ניצול ממנה לומר נשמת כל חי בתודה וקול זמרה בפני עשרה ובו נצולו רבים".

אנו מציעים לכל אדם הזקוק לזיווג במהרה, לקבל על עצמו - בעז"ה בחתונתי אעשה הרבה פעולות של הודיה לה'. בזה אראה לכול המשתתפים את רצוני להודות לה' שזיכה אותנו למצוא את זיווגי.

כפי שכתב הרב יוסף ענגיל זצ"ל עיקר העניין של שמחת חתן וכלה הוא ההודיה לה'. עיין בהרחבה על כל בחוברת הקול החמישי.

לספר חסדי ה' בסעודת החתונה:

בראשית פרק כד, לג: וַיֹּשֶׁם לְפָנָיו לְאָכַל וַיֹּאמֶר לֹא אֶכֶל עַד אִם דְּבַרְתִּי דְבָרִי וַיֹּאמֶר דְּבָר: מדוע לא אוכל?

מסופר על המגיד מדובנא זיע"א, שנדזמן פעם לאכסניה אחת. בעל האכסניה היה קמזן גדול, אבל אירע שבאותו לילה היתה לו סעודת אירוסין. אחרי הסעודה פרץ ויכוח בין המחותנים, הקמזן טען כי השני צריך לשם את דמי הסעודה, שהרי כשישבו לאכול כבר היו מחותנים. אמר המגיד מדובנא, עכשיו אני מבין למה סירב אליעזר לאכול לפני שיאמר דברו, הוא היה חושש שאם יאכל לפני שהשידוך יבוצע, מי יודע כמה שכן יבקשו ממנו.

הטעם האמיתי שלא רצה: היה מוטל עליו חיוב של סיפור חסדי ה', שהרי חלק מההודיה של לספר (זה דין בהודיה) ולכן לא רוצה לאכול לפני שמקיים את חובתו.

בזה ניצלו חייב, שכן תוך כדי סיפור, החליף המלאך את הצלחות, וכך צדיק מצרה נחלץ ויבוא רשע תחתיו. ורמזו בזה למה שאמרו חז"ל: שאדם מספר נס שקרה לו, זוכה ועושים לו נס נוסף.

בתרגום יונתן: ויערכו לפניו לאכול תבשילים שבו סם של מות וירגיש בו ויאמר לא אוכל עד שאדבר דברי ויאמר דבר: מה חשב אליעזר שיעזור לו שידבר?

אלא, יסוד גדול מצאנו בפלא יועץ: - ערך הילול:

"ראוי להלל ה' על כל הטובה שעושה עמנו ואף שאלו פינו מלא שירה וכו' לא נספיק להללו ולו דומיה תהלה על כל פנים בלא כלום אי אפשר וראוי לכל אדם מעת לעת ומפקידה לפקידה להודות ולהלל את ה'. ובפרט כשמספר איזה ענין שעשה והצליח תכף יהיה שם שמים שגור בפיו ויאמר שבח לאל יתברך כי הפליא חסדו לי ועד כה עזרני לעשות כך וכך. ואם העדיף ה' לו טובה יותר על אחרים ראוי לו להלל לה' המעדיף טובו עליו שלא בזכות רק ברחמיו ובחמלתו כי כמה טובים ממנו חסרים כל טוב. ויכנע מאד ויקבע בלבו אמונה שלימה כי הוא הנותן לו כח לעשות חיל ומידו הכל ולו נתכנו עלילות. ועל אחת כמה וכמה ראוי להלל לה' האיש אשר העדיף ה' טובו עליו בטובות הנפש וזיכהו להיות חלקו מיושבי בית המדרש. וחננו חכמה ודעת ועל הכל אם חננו ה' להיות שלם באיזה מדות טובות ולהכיר איזהו דרך ישרה יותר מאחרים אשר דרכם ישרה בעיניהם והיה להם העקוב למישור. וכן אם הזמין ה' לו איזו מצוה והצילו מן העבירה הן אלה טובות גדולות מכל חיי העוה"ב. ואם אמרו במלך שכיון שכרע שוב אינו זוקף להורות הכנעה לפני ה' שהעדיף טובו עליו כל שכן וקל וחומר מי שהעדיף לו ה' טובות הנפש כמה וכמה חייב ליכנע ולומר קטונתי מכל החסדים כי אף זו מתת אלקי"ם הוא וצריך להודות לו ולברך בשמו. וזו ענף מצוה ממה שתקנו לנו חכמים ז"ל לקרוא את ההלל על הנסים ועל הפורקן כמ"ש הרב ספר החרדים. ומכלל חסדי ה' ומשפטי ה' ישרים משמחי לב שמה שאנו מברכים אותו ומהללים לשמו על הטובה שעושה עמנו יערב לו וה' יחשוב לנו למצוה ומקבלין עליה שכר עד שאמרו **שכל מי שנעשה לו נס ואומר שירה הנה שכרו שעושים לו נס אחר** שנאמר זובח תודה וכו' אראנו בישע אלקי"ם היש חיך מתוק מזה לכן הודו לה' כי טוב כי לעולם חסדו".

נלמד מכאן הלכה למעשה להורי חתן/כלה המחכים לשידוך בניהם: יקבלו עליהם בלא נדר, בעז"ה בזמן החתונה, שהחתן יהיה בחדר יחוד, וכולם עומדים משועממים, יעמוד אבי החתן או אבי הכלה, או יהודי אחר - ויקיים "לא אוכל עד עם דברתי דברי" ויספר את חסדי ה' שלוו את השידוך הנפלא הזה.

כוחה של קבלה. בגמ' מסכת תענית ח/ב מבואר קבלה שאדם מקבל על עצמו בעת צרה, מועילה כאילו כבר נעשתה. ראה לכך מביאה הגמ' מהפסוק בדניאל (י, יב) וַיֹּאמֶר אֱלִי אֵל תִּירָא דְנִיָּאל כִּי מִן הַיּוֹם הָרִאשׁוֹן אֲשֶׁר נִתְּתָה אֵת לִבִּי לְהִבִּין וְלַהֲתַעֲנוֹת לִפְנֵי אֱלֹהִיךָ נִשְׁמָעוּ דְבָרֶיךָ וְאֲנִי בָאתִי בְּדְבָרֶיךָ. מרגע שאדם מקבל על עצמו נחשב כאילו עשה ומתקבלת שאלתו.

סיפורי מה' אישה לאיש

ו. סיפר הגר"א מווילנא, שבאחת ממסעות ה'גלות' שערך התאכסן בבית בעל הבית אחד אשר ארחו בכבוד גדול, והיה בעל הבית מכבד את בני ביתו באופן מופלא מאד, בהגיע זמנו של הגר"א להמשיך במסעו, ונפרד לשלום מ'בעל האכסניא' נשאל הגר"א, האם מצאה הנהגתי חן בעיני רבינו, נענה ה'גר"א' כי ממש נתפלא למראה הנהגה חשובה כזו, ענה היהודי אין לרבי להתפעל כל כך, כי כל זה הוא רק משום מעשה שהיה.

וזה דבר המעשה – בימי עלומי הייתי עילוי גדול מאד ושמי הטוב הלך לפני למרחקים, ואכן מיד בהכנסי לעול תורה ומצוות נלקחתי להיות לחתן לבת אחד מעשירי עיירה פלונית, חותני התחייב על 'נדן' (נדוניא) גדול מאד, מחמת היותי כה צעיר לימים הוקבע זמן הנישואין לכשאיה בן כ', והוסכם עם חותני שלא יסלק כעת עתה את כל הנדן, אלא בשבע השנים הבאות ישלם עבורי ל'חברותא' שאוכל להוסיף ולהתעלות בתורה ויראה, ובזמן הנישואין יסלק את השאר. כאשר קרב ובא זמן החתונה ירד חותני מנכסיו ונעשה עני מרוד, מכיוון שכן, החליט אבי לבטל את קשרי השידוכין, על אף שאני לא נתתי את הסכמתי לכך, ביודעי את חובת 'הכרת הטוב' שיש עלי על כל השנים ששילם עבורי ל'מלמד'. לא ארכו הימים ושוב באתי בברית האירוסין ונישואין עם בת עשיר אחר. אך לדאבון לב נתגלה בי מום כלשהו כעבור זמן קצר, הלכנו לדרוש ברופאים ולאחר בדיקתם אמרו שאין רפואה למכתי, משכך, עמד העשיר שאגרש את בתו, וכך נשארתי חסר כל, כשדבוקים עלי שני כינויים – עזיבת שידוך וגרוש, ברוב יגוני פניתי לדור ב'הקדש' (בית ההקדש היה מיועד לכל חסרי בית...) שם ישבתי גם בכיתי, עד שניגש אלי יהודי אחד ושאלני לסיבת בכי המר, גיליתי בפניו את כל מסכת חיי ואת המום שמצאו בגופי, נענה היהודי ואמר לי, הנה מכיר אני נערה אשר גם לה יש מום הדומה לשלך, אולי תשתדכו ביניכם וכן הוה. לאחר החופה משנכנסתי לחדר הייחוד סיפרה לי הכלה כי גם היא לא נולדה עם מום זה, אלא הוא נתגלה אצלה זה לאחרונה, אחר שנתארסה לפני כמה שנים עם עילוי גדול, ונתבטל השידוך מפני חוסר ממון, ומרוב צער ויגון נולד אצלה המום, מיד הבנתי שזו היא ארוסתי משכבר הימים, וכל סבלה בקבלת המום היה אך ורק בכדי שיסכימו הכל שננשא שנינו, עתה אמור נא לי רבי, האם לאחר שהיא סובלת בגיני עד עצם היום הזה אין זה מן החיוב שאכבדנה בכל לבי נפשי ומאודי. סיים הגר"א ואמר, כדאי היה לסבול את כל נדודי הדרכים, בכדי לשמוע מעשה זה

המלמד לאנוש בינה, עד כמה מנהיג הקדוש ברוך הוא את עולמו בחשבון בהשגחה הפרטית על כל נברא ונברא, בכל פרטיו ועניניו, ואי אפשר לו לאדם להתחכם נגד גזירת הבורא יתברך, כמו אלו שעזבו את השידוך, ולבסוף נישאו זה לזה, אלא שהמתחכם מסוכן הוא לקבל מום כדי להעמידו על מקומו הראוי לו.

מעשה באיש שהציעו לו 'בחור' לבתו, נהג האיש כמנהג בני ישראל ובא לשמוע את חוות דעתו של המשגיח, המשגיח שהכיר את הבחור וידע שעפ"י הלכות שמירת הלשון מותר לו לענות אמת לאמיתה, ענה (ב'לשון הקדש' כמנהג בני עדות המזרח מימות עולם) לאבי הבת 'הכל לא בסדר'... כלומר שיבין ברורות ולא יעלה על דעתו לגשת לשידוך זה. ויהי ממחרת, הוזמן המשגיח ל'אירוסין' של הבחור עם בתו של האיש שבירר אצלו אתמול, בבואו לשמחת האירוסין שאל את אבי הכלה, כיצד גמרתם את השידוך אחרי ששמעת ממני אתמול דברים מפורשים... ענה לו האב, משבאתי הביתה והצגתי בפני בני ביתי ובתי את דבריך, אמרה הבת, שמצידה אין בענין הקול כדי לעכב את השידוך, ואף אם קולו של החתן אינו ערב כל כך אין בזה כל חסרון... הא לך, כי אם הזיווג מיועד מן השמים, לא יועילו כל טצדקי למנעו, עד שמן השמים הטעו את האב לחשוב שהמשגיח אומר לו הקול לא בסדר...

יד. איתא במדרש (בר"ר סח ב), 'בשעה שהלך יעקב חרנה במצוות אביו לישא לו אשה, ובא אליפו בן עשו הרשע ולקח את כל אשר לו, אז אמר יעקב 'שיר למעלות אשא עיני אל ההורים מאין יבוא עזרי'. מכאן למדו סגולה בדוקה למצוא הזיווג בנקל, לומר קודם עקירת רגליו בתפילת העמידה פרק 'שיר למעלות אשא עיני אל ההרים' (הובא ב'בני יששכר' בפרשת ויצא, ומקורו בספר 'עשרה מאמרות' לרמ"ע מפאנו). ואולי י"ל, שסגולת פרק זה עפ"י המבואר בספרים שכשאדם מכיר שבכוחות עצמו 'חסר ישע' הוא - מאין יבוא עזרו, ורק 'עזרי מעם ה' עושה שמים וארץ' אז קרובה ישועתו לבוא. ולכן מצאנו ג"כ שמזמור זה מסוגל לא רק לזיווג אלא לעוד כמה ישועות גדולות.

ז. הנה ה'שידוך' הראשון מששת ימי בראשית היה 'ויאמר ה' א' לא טוב היות האדם לבדו... ויפל ה' א' תרדמה על האדם וישן' (לעיל ב ח-כא), יש שרמזו כי פעמים רבות מתעקש אדם לומר רצוני דייקא בשידוך פלוני, או לאידך פעמים שיאמר שידוך זה הס מלהזכיר... לכן אמר הקב"ה לאדם אני אשיג לך 'זיווגך' ההגון לך, אפיל עליך תרדמה ובזה הזמן אציג לפניך זיווגך, ו'כזה ראה וקדש', וכדאמרי אינשי 'אל תעזור ואל תפריע...'.